

Aivan sama mulle?

MITÄ VOIN TEHDÄ

Eihän se käynnisty, ei taaskaan. Harkoista ainakin myöhästyn. Jotakin häikkää siinä kaasariissa täytyy edelleen olla, mietin kypsänä. Täytyy yrittää illalla rassata sitä.

-Jaha, tuli se Koponenkin, valmentaja huusi jo kaukaa, kun veivasin tulemaan kohti kenttää.

-Mikä tällä kertaa kesti? On se nyt kumma, kun kohta aikuinen ihminen ei kelloa tunne. Ota pallo ja lähde kiertämään kenttää muiden perässä. Otetaan tänään ihan iisisti, että jaksatte sitten pelissä.

Rasittava ukko, ottaisi itse iisisti, nielin ääneti kiukkuani. Aivan kuin tässä nyt olisi sekunneista kyse. Tuollaiselle kävyllä on turha alkaa selittämään, mikä tässä nyt tosiaan tälläkin kertaa kesti.

- Käypä hakemassa se kaikkien alojen asiantuntija kattomaan, Oja kyllästyi. Olimme yrittäneet tehdä kaasariille kaikki mahdolliset ja mahdottomat temput ja aloimme olla sitä mieltä, että se oli särki.

- Kaikkea ollaan kokeiltu, mutta ei siitä taida enää tulla kalua, ehiksä tulla fajja kattomaan, jouduin kun jouduinkin taas kysymään.

- No miehän sanoin, että helpommalla pääset ku ostat rippilahjaraheillas kunnon polkupyörän. Pakko kai se on tulla, vaikka kyllä nuo hommat minun nuoruudessa osattiin hoitaa ihan ittekseenki, fajja tuhisi.

Tiesimme sen kanssa kumpikin, että oikeasti se oli vain odottanut, että pääsisi taas pätemään ja verestämään vanhoja muistojaan.

- *Se on huomenna sitten tiukka matsi tiedossa, faija aloitti. - Ajateltiin äidin kanssa lähteä kattomaan miten siellä pärjätään. Katotaan onko teillä mennyt homma yhteen siihen suuntaan, mitä viimeksi Pertille vähän vinkkasin. Onneksi teille on sattunut järkimies valmentajaksi, oli oikein kiinnostunut ideoistani.*

- *No sepä kiva kuulla. Pidä mutsi aisoissa tällä kertaa, sanoin innostustani pidätellen. Vai että järkimies, katsoimme Ojan kanssa toisiamme.*

Tämän jos pistää sisään, niin homma alkaa olla selvä, mietin jännittyneenä. Olisi se Oja saanut itse vetää, kun pilkun kerran hommasikin. Mitä tässä nyt pitäisi yrittää, ehkä tuo korsto ei ehtisi alakulmaan, oli viimeinen ajatukseni ennen liikkeelle lähtöä.

- *Jumalauta Koponen, viilettä touhua! Keskelle maalia tommonen sukka! Kaverit hyppivät ympärillä ja lätkivät selkääni niin, että arvelin sen olevan iltaan mennessä sininen.*

- *No mä ajattelin, että se kuitenkin aavistaa, yritin pokkana.*

- *Loppuun asti ny tarkkana! Älä ala Koponen leijumaan, nätti kassi! Huusi valmentaja, yrittäen hänkin pitää innostuksesta punoittavan ilmeensä yhtä pokerina.*

Mutsin reaktiot muistuttivat jotakin heilahtelevaa tanssia. Ei pysynyt aisoissa.

- *Tuu sitte meidän kautta niin äkkiä ku ehit, sanoin Ojalle. - Sinne on kuulemma tulossa aika hyvin porukkaa.*

Olin juuri ehtinyt suihkusta, kun Oja jo kolisteli eteisessä. Vielä pari asiaan kuuluvaa neuvoa äidiltä ja fajalta välttämätön analyysi päivän pelistä ennen kuin pääsimme lähtemään. Lähdimme kävelemään rantaa pitkin puistoon, jossa näin viimeisenä viikonloppuna ennen koulun alkua pitäisi olla kunnan pippalot.

Fiilis oli rento. Pelin jälkeinen raukeus jäsenissä, voitto plakkarissa ja nousu sm-sarjaan saletti. Jos ensi viikolla palaisimme vanhaan kouluun, olisi nousu ollut päivän puheenaihe sielläkin. Nyt ei olisi. Ainoa, mikä tunnelmaa varjostikin, oli juuri ensi viikolla alkava koulu.

- *Mitä tuo täällä tekee, pakko kai sitä on käydä puhuttelemassa, mutisimme Ojan kanssa. Valmentajakin oli näköjään lähtenyt liikenteeseen.*

- *No, mihin nuoriso on matkalla? Lähettiin vaimon kans mekin kävelylle ku oli niin komea keli. Voin samalla pitää vähän teitäkin silmällä. Näyttää olevan tuolla kylillä jo meno päällä, huumorimies naureskeli.*

Pysähdyimme seisoskelemaan penkin eteen jossa he istuivat.

- Oja lähtee sitte ens viikolla lukioon ja Koponen kauppikseen, vai mitä liiketaloutta se nykyään on. Niinhän se oli, valmentaja enemmän totesi kuin kysyi.

- Pakko kai se on, vaikkei suoraan sanottuna aivan älyttömästi kiinnostais. Mut ei kai sitä nyt oikein himaankaan voi jäädä. Tietty mäki vois in päästä vielä siirtymään lukioon, mutta eipä se taida sekään olla oikein mua varten. Tiedä sitten mikä olis. Faija yritti houkutella kuljetuspuolelleki, mut jotenki se...en mä tiedä. Mitä ihmettä mä nyt aloin tätä näin selittelemään, huomasin ajattelevani.

- Vai, että sillä lailla. Isoja juttuja, isoja juttuja, valmentaja jatkoi. - Miksi sä sinne kauppikseen sitte olet menossa, jos ei kerran kiinnosta. Ja missä vaiheessa se sitte heitti kiinnostamasta, siitähän sä olet puhunu, valmentaja kysyi aivan aiheellisesti.

Tosiaankin, mihinkäs se kiinnostus katosi. Tai oikeastaan, mistähän aikoinaan edes keksin koko homman, mietin itekin hieman ihmeissäni.

- Se tuota on vissiin vähän niin kuin aina ollut mulla suunnitelmissa, takeltelin hämilläni. Mistä lie tullut. Siis nyt, jos mietin mikä mua kiinnostaa, niin mopon kautta nuo koneet yleensäki on alkanu kiinnostaan. Jostain syystä huomasin taas selvittäväni valintojani juurta jaksaa valmentajalle.

- Kyllä sä mun mielestä sopisit hyvin sinne kauppikseenki, mut ehkä tosiaan kannattais vielä mieltä, jos muut hommat kerta kiinnostaa enemmän, valmentaja jatkoi.

- Se on muuten totta, kuului yllättäen myös Ojan suusta. - Kannattais kai sun tsekata, jos sä pystysit vielä jotenki hommaan ittes vaikka sinne korjaamolinjalle, vai mikä se nyt on. Sähän oot oikeestiki aivan seppä noitten koneitten kans. Soitat heti maanantaina ja kysyt onko sinne jotakin peruutuspaikkoja.

Oja taisi olla tosissaan, sen verran yllättävä vuodatus häneltä oli.

Pitäiskö tosiaan yrittää just vaikka ajoneuvoasentajaks. Miten ihmeessä mä en aikaisemmin ole kunnolla edes ajatellut sitä. Vaikka puhuhan se faija, ja oponki kanssa oli juttua. Vielä piti valmentajan ja Ojanki sanoa. Todellakin, mähän teen just mitä haluan. Ja tuskin mä nyt sentään ainoa tyttö olisin siellä.

- Niin kai se sitte, sain sanotuksi.